

Bodrum Kat

– Nevm Karahan · 16 Haziran 2010

Yine kapı önündeyim, gün soluyor
Ak saçlarım kaşlarımın üzerinde oynuyor
Bir telaş ellerimde susuz kalmış menekşe
Sarı badanalı duvarımda düşlerimi serdim ipe
Hiç masalım olmadı çabuk bitti sevdalar
Dört kızım bir oğlum var, torunlarım boyum kadar
Gelip geçerken uğruyor ya arada dostlar
Yaman duygu bu, yalnızlığım eşikte beklerGöz göze geldim çerçeve de eski resmimle
Ağlıyor muydum gülümsemiş mi, hatırlayamadım
Dimdik başıyla yalnızlığım oturdu yanıma
Serin değildi anılar, aksim yanık duruyor camda
Son kordon boyu yürümelerimi andım
Öylesine eski öylesine uzak
Gözlerimde yaş durdu, aksam mı akmasam mı
Boğuldum, bir bahar kordon boyu

Sarı hüznün lekeleri gözlerimin beyazında
Sırlarım saklı kamburumun altında
Saçlarıma küf kokusu sindi
Bodrum kattan dilekler asılır mı yıldızlara

Türkülerimi söyler dalıp gittiğim pencereler
Sonbaharın son açan gülleri gibi düşlerim
Dökülmüş yaprakların çürük tadı var anılarımda
Hüznümle büyütüyorum yalnızlığımı
Üst komşum bir tas çorba getirdi, muhabbetleştik
Mutluluğu içtim alel acele dudağımın kenarından
Zar zor yürüyor kışlarım / ki / sesim üşüyor
Bir dost uğrar mı diye gelip gidenleri gözlüyor Şimdi hayallerinin peşine düş diyeceğim
Biliyorum gülecek içimde sesim
Bodrum katta duvarlara çizdim gülüşlerimi
Ev sahibim gelir sorar / bu ne Neşe Teyze!

nevim karahan